

ZPRÁVA

Jany filmová škola 18 - 19. 8. 2012

Po osmihodinové noční směně a následné očistě jsem se přesunul na vlakové nádraží ve Stříbře, odkud jsem jel přímým spojem směr Praha. Zhruba dvouhodinovou mezeru v přesunu jsem využil k odpočinku, abych snížil spánkový deficit.

S blížícím se pražským nádražím se ve mně hromadila nervozita. Jednak proto, že jsem byl sám poprvé v Praze, a pak kvůli TS Večernice (dále jen TSV). Nikoho až na Petra Manna jsem neznal, což by mi tak nevadilo, kdybych nevěděl, že členové TSV jsou mentálně postižení. S takovými lidmi jsem v životě nejednal a nevěděl co od nich čekat. Po jízdě metrem a drobném hledání správné budovy jsem se shledal s Janou Hnilicovou a TSV. Po přivítání a vzájemném představení jsem si prohlédl učebnu i ateliér AČV MEDIALOGu. Byl jsem překvapen velikostí ateliéru, který jsem čekal mnohem větší, ale svůj účel plní. Učebnou nám byla třída přímo u ateliéru v budově školy. Lavice byly seřazeny do tvaru hranaté závorky, což považuji za dobrý tah. V jednom rohu učebny bylo úhledně připravené občerstvení a v druhém rohu byli rekvizity tvořící dějové linie jednotlivých klipů. Hned co jsem si odložil a oddechl jsem se zapojil do výuky. Ta začala bližším seznámením, které mne překvapilo. Dozvěděl jsem se například, že Deniska s Downovým syndromem (dále jen DS) je spisovatelkou, její přítel Marek básník, Petr choreograf, atd. Zprvu jsem si řekl, že Denisky texty budou o ničem, forma mizerná, a že Markovo básničky budou spíš dětské říkanky, a tak bych mohl pokračovat u většiny. Jaké bylo moje překvapení jejich dovednostmi. Program byl vskutku nabitý bez zbytečných prodlev. Za první den bych zmínil vydatný oběd, který nám dodal energii do další práce a rozbor statických fotografií, kde mě Jirka a nejen on překvapil svou fantazií a myšlenkovými pochody. Toto cvičení mě překvapilo i tím, jak mnoho údajů lze z jednoho obrázku vyvodit a zasadit do děje.

Poté, co skončila výuka mě Dan s Járou šli ukázat Prahu. Prošli jsme hlavně Václavské a Staroměstské náměstí a cestou fotili na téma „Chaos a řád.“ Když se prohlídka chýlila ke konci přesunuli jsme se k zastávce I. P. Pavlova, kde proběhla změna průvodců a mým „tahounem“ se stal Petr. Ten se chopil úkolu zcela bravurně a skrz Vinohrady a Žižkov mě upozorňoval na nejrůznější zajímavosti. Pomyslnou třešničkou na dortu byl výstup na žižkovskou věž.

Když se s ubývajícím světlem město uklidnilo. Měl jsem tu čest nahlédnout do archivu AČV a zhlédnout snímek Tajemství truhlice, který pochází z dílny TSV. Byl jsem opět překvapen jak prací s kamerou, hereckým stylem, tak Markovo přednesem své básně „Děti věčné,“ která byla velmi vážná a smyslná.

Druhý den ráno „výuka“ pokračovala. Nešlo ani tak o výuku jako o test a generálku před plánovaným natáčením v Táboře. Během zkoušení se množily návrhy všech zúčastněných ve snaze vylepšit klid před natáčením. Během pauzy, kdy se začal připravovat oběd jsem nahlédl do Denisky knihy a přečetl si pár úryvků a v jednu chvíli jsem málem uronil slzu. Tak upřímný text v takové formě jsem v životě nečetl. Kdybych neznal autorku osobně, ani bych nevěřil, že ji psala žena s DS. Je to právě ta upřímnost, která z knihy srší spolu s tím, že si autorka na nic nehraje a nemá tendenci se přetvařovat.

Po obědě se pokračovalo v budování klipu. Bohužel jsem musel zanedlouho odjet, abych stihl rozumný spoj domů. Pokud bych měl ohodnotit Jany filmovou školu, tak neváhám ani vteřinu. Škola se vydařila úplně suprově a příště chci jet znovu. I přes to, že byla škola koncipována pro mentálně postižené, tak mi dala opravdu hodně a zapamatujte si: „Lidé s jakýmkoliv postižením zvládnou mnohem více, než si o nich myslíme.“

Ve Stříbře dne 25. 8. 2012

Jiří Špaček, GAWAfilm

www.videoculture.cz/bytmlad a [Fotogalerie](#)